

יום טוב פרק שני ביצה

ב.

עין משפט נר מצוה

ג א מיי פ"ב מהל' חגיגה
הכלל די:
נא ב מיי פ"ח מהל'
מדות הלכה די:
גב ג מיי פ"ח מהל'
זכה הלכה כ סגמ
לאון פנ טו"ש ח"מ ס"י
רג ספ"י יב רבך אלפס
כ"ב פ"ט דף גג ע"ב:
גג ד ה מיי פ"ג מהל'
מעשה הקרבנות הלו ו
סגמ עשין קפג:
גד ו מיי פ"ג מהל' יב:

נזיר ואינו מג'ח. ודוקא דקאמר הכי אזל אס אמר אפכא על
מנת שאזא משום חגיגה הרי עלי מודה לא וכן נזיר וכן
משמע בסמוך דקאמר דטעמא דאמר הו ליה ולנסיב כו' וכן פי'
בזקנוט' שפירש טעמא משום דקיון דאמר הרי עלי נתחייב דאמריה
לגזוה כמסירתו להדיוט וכי אמר

ע"מ לאו מילתא היא:
ויקרב את העוֹלָה וכו'. פירש
רש"י דקאי אעולה של
הארץ שנאמר צ'פ' שמיני ולא נהירא
דהא קאי אעולת צבור א דהכתיב
שעיר העם ומיד אח"כ כתיב ויקרב
את העולה ועולה של אהרן מפורשת

רבינו חננאל

הזכיר מעשה שרומה
לו, והוא דאמר הו' ת'
ברתיה י' א' בעי שקיל ואי
בעי לא שקיל. ודייקון
מינה טעמא הו' ליה
ולנסיב, אבל אי פירש
ואמר לנסיב והו' ליה,
אי נסיב ברתיה שקיל,
ואי לא נסיב לא שקיל.
תני תנא קמיה דר' יצחק,
מאי דכתיב ויקרב את
העולה ויעשה כמשפט,
כמשפט עולת נדבה, מה
עולת נדבה כתיב בה אס
עולה קרבנו מן הבקר
וגר, וכתיב בה וסמך
ידו על ראש העולה וגו',
כך עולת חובה טעונה
סמיכה. אמר ליה זו
לכ"ש היא דאצ"ג דכתיב
סמיכה בשלמי נדבה,
שואמר ואם זבח שלמים
קרבנו וגו', וסמך ידו
על ראש קרבנו, כיון
דבשלמי חובה לא כתיב
סמיכה לא יליפי הני
מחיי, ולפיכך שנו ביש
במשנתנו מביאין שלמים
ואין סומכין, דאי ביה
כיון דגמרי שלמי חגיגה
למזר, ולפיכך שנו
במשנתנו מביאין שלמים
וסומכין עליהן, בעולת
חובה לכ"ש לא היה צריך
לכתוב כמשפט הלאומד
הימנו סמיכה בעולת
חובה, אלא אפילו בלא
פסוק יליף עולה מעולה,
כמה דילפי שלמי חובה
משלמי נדבה. ורחיקין
ומאמר דב"ה זה ששינו
סמיכה בשלמי חובה
משלמי נדבה למזר אותה,
לדמא חובה מחובה
לשלמי חובה מעולת
חובה למזר, ועולת
חובה גופה ביניא קרא
מפורש שיש בה סמיכה,
ולפיכך אתא כמשפט
לומר מעולת חובה טעונה
סמיכה. ואמרין (ל) להם
דחית שלא למזר סמיכה
לשלמי חובה משלמי
נדבה, דאיכא למיפך מה
לשלמי נדבה שכן מצויין
בכל השנה כולה ולפיכך
טעונין, אבל שלמי חובה
שאין אלא בימים טובים
בלבד לא, עולת חובה
נמי איכא למיפך מה
בעולה שכן כליה, תאמר
לשלמי חובה שאין עולה
וחול למזבח אלא דם
וחלב בלבד. ופיקוקין
אלא [אתיא] מבינייא,
לכופר אתיא משתיין
מעולת חובה ושלמי
נדבה. ושלמי חובה לבי"ש
לא בעי סמיכה, והותיא
א"ר יוסי לא נתלקו
בי"ש ובי"ה על שלמי
חובה שטעונין כו'. ת"ר
מעשה בחלל שהביא
עולה לעזרה לטמון כו'.

רבינו חננאל
הזכיר מעשה שרומה
לו, והוא דאמר הו' ת'
ברתיה י' א' בעי שקיל ואי
בעי לא שקיל. ודייקון
מינה טעמא הו' ליה
ולנסיב, אבל אי פירש
ואמר לנסיב והו' ליה,
אי נסיב ברתיה שקיל,
ואי לא נסיב לא שקיל.
תני תנא קמיה דר' יצחק,
מאי דכתיב ויקרב את
העולה ויעשה כמשפט,
כמשפט עולת נדבה, מה
עולת נדבה כתיב בה אס
עולה קרבנו מן הבקר
וגר, וכתיב בה וסמך
ידו על ראש העולה וגו',
כך עולת חובה טעונה
סמיכה. אמר ליה זו
לכ"ש היא דאצ"ג דכתיב
סמיכה בשלמי נדבה,
שואמר ואם זבח שלמים
קרבנו וגו', וסמך ידו
על ראש קרבנו, כיון
דבשלמי חובה לא כתיב
סמיכה לא יליפי הני
מחיי, ולפיכך שנו ביש
במשנתנו מביאין שלמים
ואין סומכין, דאי ביה
כיון דגמרי שלמי חגיגה
למזר, ולפיכך שנו
במשנתנו מביאין שלמים
וסומכין עליהן, בעולת
חובה לכ"ש לא היה צריך
לכתוב כמשפט הלאומד
הימנו סמיכה בעולת
חובה, אלא אפילו בלא
פסוק יליף עולה מעולה,
כמה דילפי שלמי חובה
משלמי נדבה. ורחיקין
ומאמר דב"ה זה ששינו
סמיכה בשלמי חובה
משלמי נדבה למזר אותה,
לדמא חובה מחובה
לשלמי חובה מעולת
חובה למזר, ועולת
חובה גופה ביניא קרא
מפורש שיש בה סמיכה,
ולפיכך אתא כמשפט
לומר מעולת חובה טעונה
סמיכה. ואמרין (ל) להם
דחית שלא למזר סמיכה
לשלמי חובה משלמי
נדבה, דאיכא למיפך מה
לשלמי נדבה שכן מצויין
בכל השנה כולה ולפיכך
טעונין, אבל שלמי חובה
שאין אלא בימים טובים
בלבד לא, עולת חובה
נמי איכא למיפך מה
בעולה שכן כליה, תאמר
לשלמי חובה שאין עולה
וחול למזבח אלא דם
וחלב בלבד. ופיקוקין
אלא [אתיא] מבינייא,
לכופר אתיא משתיין
מעולת חובה ושלמי
נדבה. ושלמי חובה לבי"ש
לא בעי סמיכה, והותיא
א"ר יוסי לא נתלקו
בי"ש ובי"ה על שלמי
חובה שטעונין כו'. ת"ר
מעשה בחלל שהביא
עולה לעזרה לטמון כו'.

ואס תאמר והא הו' דזכר
ידעיין אלא מנדבה דכמשפט
בזנין אכ ו"ל דבעיא היא צוצחיס (דף ג) אס חוזר ומלמד
אז ואס לאו והכא קאמר אס תמני' לומר חוזרין ומלמדין בזנין
אז דזכר הלמד דביקש מעולת חובה גמריי לה דחובה מחובה לליפין:
והביא

ואס תאמר והא הו' דזכר
ידעיין אלא מנדבה דכמשפט
בזנין אכ ו"ל דבעיא היא צוצחיס (דף ג) אס חוזר ומלמד
אז ואס לאו והכא קאמר אס תמני' לומר חוזרין ומלמדין בזנין
אז דזכר הלמד דביקש מעולת חובה גמריי לה דחובה מחובה לליפין:
והביא

ואגלה ממועות מעשר שני קרבנות שגזר עליו הכתוב זיוס בגלחמו
אקנה ממועות מעשר שני: נדור. על התודה ואינו יוצא זה ידי
חגיגה: נזיר ואינו מגלה. ממועות מעשר אלא מן החולין דכיון
דאמר הרי עלי נתחייב דאמריה לגזוה כמסירה להדיוט וכי הדך
אמר על מנת לאו מילתא היא: הו' א
גברא. מנה ממועות מיתה היא:
להא שמעמא. דהאומר הרי עלי

תודה ולא אלא זה ידי חגיגה: משמיה
דנפשיה. ולא אמר לה בלשון צעיר
אלא מאלו אמרה האומר הרי עלי
תודה ולא אלא זה ידי חגיגה הריני
נזיר ואגלה ממועות מעשר שני נזיר
ואינו יוצא נזיר ואינו מגלה: אהון
הכי מסניסו לה. מאליה ולא משמיה
דר' יוחנן: און דכדעא מיניה ריש

לקיש מר' יוחנן מסניסו לה. דאהדר
ליה ר' יוחנן הכי: ויקרב אס עולה.
עולת יום שמיני של מלוואיס שהטיל
הכתוב על אהרן חובה ליוס קח לך
עגל בן צקר לחטאת ואיל לעולה
תמימם (ויקרא ט): ויעשה כמשפט.
מה משפט האומר בעולת חובה על
כרחיק כמשפט המפורש בעולת נדבה
צוקרא קאמר שכל משפטי עולה
ושלמים שס נאמר וצשל נדבה דזכר
הכתוב דכתיב אדס כי יקריב מכס'
משמע לכשירצה יקריב וכתיב התם
וסמך ידו וחתא האי כמשפט דכתיב
בעולת חובה ללמד עליה שמתעב
סמיכה (ל) כשאר משפטי נדבה: אמר
ליה. ר' יצחק לתנא: דאמר לך
מני. הא דליצטרך קרא להכי ולא
גמר לה בזנין אכ דמה מנינו נדבה
שהיא עולה וטעונה סמיכה אף חובה
שהיא עולה כמותה טעון סמיכה:
צ"ש הו'. דאמר במתניתין מביאין
שלמים על י"ט שן חובה ואין סומכין
עליהן וטעמא מני משום דסמיכה
צוקרא כתיב בשלמי נדבה ואס זכח
שלמים קרבנו וסמך ידו וגו' (ל) וקא
כברי לא גמרינן חובה מנדבה
דפריכין מה לנדבה שכן מנייה בכל
שעה שירצה יתנדב וביא תאמר
בחוזה שאניה אלא לכשתחייב
הלכך * לא דחיא סמיכה דידהו נמי
יוס טוז הלכך עולת חובה נמי
אי לאו דפרט זה קרא כמשפט
לא הוה צעיר סמיכה דחובה
מנדבה לא גמרינן: ומתאי דזיס
הלל כו'. דלמא לעולם חובה
מנדבה לא גמרינן אלא בית הלל
חובה מחובה גמרי שלמי חובה
מעולת חובה הלכך עולת חובה צעיר
האי קרא דכמשפט להיות מפורש זה
ואי לא לא הוה ידעיין סמיכה לא

ועשה כמשפט. בעולת
חובה כתיב זיחיה ציוס
השמיני, והיא עולה חובה
התם דכתיב קח לך עגל בן
צקר לחטאת ואיל לעולה
תמימם, וכתיב סמיכה
ממס (מנחות צג: בכת"ב).
למזר על עולת חובה
שטעונה סמיכה. כגון
האי דלמלוואיס, ועולת
ר'איה כמו עולת חובה היא
(שם).

ואגלה ממועות מעשר שני מהו א"ל נדור
ואינו יוצא נזיר ואינו מגלה: ההוא גברא
דאמר להו הו' ליה ארבע מאה זוזי לפלוני
ולנסיב ברתיה * אמר רב פפא י' ארבע מאה
שקיל וברתיה אי בעי נסיב אי בעי לא
נסיב טעמא דאמר הו' ליה ולנסיב אבל
אי אמר לנסיב והו' ליה אי נסיב שקיל
ואי לא נסיב לא שקיל: יתיב מרימר
וקאמר להא שמעתא משמיה דנפשיה א"ל
רבינא למרימר אתון הכי מתניתו לה און
דבעיא מיניה ריש לקיש מר' יוחנן מתניתין
לה: (ל) תני תנא קמיה דר' יצחק בר אבא
ויקרב את העולה ויעשה כמשפט
עולת נדבה למזר * על עולת חובה שטעונה
סמיכה א"ל דאמר לך מני בית שמאי היא
דלא גמרי שלמי חובה משלמי נדבה היא
בית הלל כיון דגמרי שלמי חובה משלמי
נדבה עולת חובה נמי לא תבעי קרא דגמרי
מעולת נדבה וממאי דבית הלל שלמי חובה
משלמי נדבה גמרי דלמא מעולת חובה
גמרי ועולת חובה גופא בעיא קרא מאי
שנא משלמי נדבה דלא גמרי שכן מצויין
מעולת חובה נמי לא גמרי שכן כליה (ל) (אלא)
אתיא מבינייא וסברי בית שמאי שלמי
חובה לא בעו סמיכה והתניא אמר רבי
יוסי הלא נתלקו בית שמאי ובית הלל על
הסמיכה עצמה שצריך על מה נתלקו על
התקף לסמיכה שחיטה שבית שמאי אומרים
אינו צריך ובית הלל אומרים צריך הוא
דאמר כי האי תנא דתניא אמר רבי יוסי
בר' יהודה לא נתלקו בית שמאי ובית הלל על
התקף לסמיכה שחיטה שצריך על מה נתלקו
על הסמיכה עצמה שבית שמאי אומרים
אינו צריך ובית הלל אומרים צריך: ת"ר
מעשה בחלל הזקן שהביא עולתו לעזרה
לסמוך עליה ביו"ט חברו עליו תלמידי שמאי
הזקן אמרו לו מה טיבה של בהמה זו אמר להם
נקבה היא ולזבחי שלמים הבאתיה כשכש
להם בזנבה והלכו להם ואותו היום גברה
ידם של בית שמאי על בית הלל ובקשו
לקבוע הלכה כמותן והיה שם זקן אחד
מתלמידי שמאי הזקן ובבא בן בוטא שמו
שהיה יודע שהלכה כבית הלל ושלא
והביא

ועשה כמשפט. בעולת
חובה כתיב זיחיה ציוס
השמיני, והיא עולה חובה
התם דכתיב קח לך עגל בן
צקר לחטאת ואיל לעולה
תמימם, וכתיב סמיכה
ממס (מנחות צג: בכת"ב).
למזר על עולת חובה
שטעונה סמיכה. כגון
האי דלמלוואיס, ועולת
ר'איה כמו עולת חובה היא
(שם).

ואגלה ממועות מעשר שני מהו א"ל נדור
ואינו יוצא נזיר ואינו מגלה: ההוא גברא
דאמר להו הו' ליה ארבע מאה זוזי לפלוני
ולנסיב ברתיה * אמר רב פפא י' ארבע מאה
שקיל וברתיה אי בעי נסיב אי בעי לא
נסיב טעמא דאמר הו' ליה ולנסיב אבל
אי אמר לנסיב והו' ליה אי נסיב שקיל
ואי לא נסיב לא שקיל: יתיב מרימר
וקאמר להא שמעתא משמיה דנפשיה א"ל
רבינא למרימר אתון הכי מתניתו לה און
דבעיא מיניה ריש לקיש מר' יוחנן מתניתין
לה: (ל) תני תנא קמיה דר' יצחק בר אבא
ויקרב את העולה ויעשה כמשפט
עולת נדבה למזר * על עולת חובה שטעונה
סמיכה א"ל דאמר לך מני בית שמאי היא
דלא גמרי שלמי חובה משלמי נדבה היא
בית הלל כיון דגמרי שלמי חובה משלמי
נדבה עולת חובה נמי לא תבעי קרא דגמרי
מעולת נדבה וממאי דבית הלל שלמי חובה
משלמי נדבה גמרי דלמא מעולת חובה
גמרי ועולת חובה גופא בעיא קרא מאי
שנא משלמי נדבה דלא גמרי שכן מצויין
מעולת חובה נמי לא גמרי שכן כליה (ל) (אלא)
אתיא מבינייא וסברי בית שמאי שלמי
חובה לא בעו סמיכה והתניא אמר רבי
יוסי הלא נתלקו בית שמאי ובית הלל על
הסמיכה עצמה שצריך על מה נתלקו על
התקף לסמיכה שחיטה שבית שמאי אומרים
אינו צריך ובית הלל אומרים צריך הוא
דאמר כי האי תנא דתניא אמר רבי יוסי
בר' יהודה לא נתלקו בית שמאי ובית הלל על
התקף לסמיכה שחיטה שצריך על מה נתלקו
על הסמיכה עצמה שבית שמאי אומרים
אינו צריך ובית הלל אומרים צריך: ת"ר
מעשה בחלל הזקן שהביא עולתו לעזרה
לסמוך עליה ביו"ט חברו עליו תלמידי שמאי
הזקן אמרו לו מה טיבה של בהמה זו אמר להם
נקבה היא ולזבחי שלמים הבאתיה כשכש
להם בזנבה והלכו להם ואותו היום גברה
ידם של בית שמאי על בית הלל ובקשו
לקבוע הלכה כמותן והיה שם זקן אחד
מתלמידי שמאי הזקן ובבא בן בוטא שמו
שהיה יודע שהלכה כבית הלל ושלא
והביא

ועשה כמשפט. בעולת
חובה כתיב זיחיה ציוס
השמיני, והיא עולה חובה
התם דכתיב קח לך עגל בן
צקר לחטאת ואיל לעולה
תמימם, וכתיב סמיכה
ממס (מנחות צג: בכת"ב).
למזר על עולת חובה
שטעונה סמיכה. כגון
האי דלמלוואיס, ועולת
ר'איה כמו עולת חובה היא
(שם).

ואגלה ממועות מעשר שני מהו א"ל נדור
ואינו יוצא נזיר ואינו מגלה: ההוא גברא
דאמר להו הו' ליה ארבע מאה זוזי לפלוני
ולנסיב ברתיה * אמר רב פפא י' ארבע מאה
שקיל וברתיה אי בעי נסיב אי בעי לא
נסיב טעמא דאמר הו' ליה ולנסיב אבל
אי אמר לנסיב והו' ליה אי נסיב שקיל
ואי לא נסיב לא שקיל: יתיב מרימר
וקאמר להא שמעתא משמיה דנפשיה א"ל
רבינא למרימר אתון הכי מתניתו לה און
דבעיא מיניה ריש לקיש מר' יוחנן מתניתין
לה: (ל) תני תנא קמיה דר' יצחק בר אבא
ויקרב את העולה ויעשה כמשפט
עולת נדבה למזר * על עולת חובה שטעונה
סמיכה א"ל דאמר לך מני בית שמאי היא
דלא גמרי שלמי חובה משלמי נדבה היא
בית הלל כיון דגמרי שלמי חובה משלמי
נדבה עולת חובה נמי לא תבעי קרא דגמרי
מעולת נדבה וממאי דבית הלל שלמי חובה
משלמי נדבה גמרי דלמא מעולת חובה
גמרי ועולת חובה גופא בעיא קרא מאי
שנא משלמי נדבה דלא גמרי שכן מצויין
מעולת חובה נמי לא גמרי שכן כליה (ל) (אלא)
אתיא מבינייא וסברי בית שמאי שלמי
חובה לא בעו סמיכה והתניא אמר רבי
יוסי הלא נתלקו בית שמאי ובית הלל על
הסמיכה עצמה שצריך על מה נתלקו על
התקף לסמיכה שחיטה שבית שמאי אומרים
אינו צריך ובית הלל אומרים צריך הוא
דאמר כי האי תנא דתניא אמר רבי יוסי
בר' יהודה לא נתלקו בית שמאי ובית הלל על
התקף לסמיכה שחיטה שצריך על מה נתלקו
על הסמיכה עצמה שבית שמאי אומרים
אינו צריך ובית הלל אומרים צריך: ת"ר
מעשה בחלל הזקן שהביא עולתו לעזרה
לסמוך עליה ביו"ט חברו עליו תלמידי שמאי
הזקן אמרו לו מה טיבה של בהמה זו אמר להם
נקבה היא ולזבחי שלמים הבאתיה כשכש
להם בזנבה והלכו להם ואותו היום גברה
ידם של בית שמאי על בית הלל ובקשו
לקבוע הלכה כמותן והיה שם זקן אחד
מתלמידי שמאי הזקן ובבא בן בוטא שמו
שהיה יודע שהלכה כבית הלל ושלא
והביא

ועשה כמשפט. בעולת
חובה כתיב זיחיה ציוס
השמיני, והיא עולה חובה
התם דכתיב קח לך עגל בן
צקר לחטאת ואיל לעולה
תמימם, וכתיב סמיכה
ממס (מנחות צג: בכת"ב).
למזר על עולת חובה
שטעונה סמיכה. כגון
האי דלמלוואיס, ועולת
ר'איה כמו עולת חובה היא
(שם).

(א) [מנחות ל: 15:] (ב) [עין
מוספות זכיס ג ד"ה אס],
(ג) [ש"ל מ"ג, ד] (ד) [בבב"מ מב,
זכיס לג. מנחות ג, ג],
(ה) [מוספות דחגיגה פ"ג, ג],
(ו) [קדושין מט: 1:] (ז) [ויקרא
ל, ח] (ח) [ס"ה ושאה
ט] [ויקרא ג, ט] (י) [ויקרא ל, ח]
(כ) [ג"ל שערין].

תורה אור השלם
1. ויקרב את העולה
ועשה כמשפט:
ויקרא ט טז

גליון הש"ס

נב' אבר רב פפא ארבע
מאה שקיל. עי' נדרים מח
ע"א ברין ד"ה לא שט:
רש"י ד"ה ב"ש ב"י לא
דחינן סמיכה דידהו. וק"ל
לפי מה דקיימין עתה
דב"ש י"ל סמיכה כול
בשלמי חובה גם חול אסור
דהו עזרה בקדשים דהא
גם יוצא לא מוקף
משמעת כצ"ח רק הוי
סמיכה בכל כמו כמ"ש
רש"י במתניתין וי"ע:

הגהות מהר"ב

רבינו חננאל
הזכיר מעשה שרומה
לו, והוא דאמר הו' ת'
ברתיה י' א' בעי שקיל ואי
בעי לא שקיל. ודייקון
מינה טעמא הו' ליה
ולנסיב, אבל אי פירש
ואמר לנסיב והו' ליה,
אי נסיב ברתיה שקיל,
ואי לא נסיב לא שקיל.
תני תנא קמיה דר' יצחק,
מאי דכתיב ויקרב את
העולה ויעשה כמשפט,
כמשפט עולת נדבה, מה
עולת נדבה כתיב בה אס
עולה קרבנו מן הבקר
וגר, וכתיב בה וסמך
ידו על ראש העולה וגו',
כך עולת חובה טעונה
סמיכה. אמר ליה זו
לכ"ש היא דאצ"ג דכתיב
סמיכה בשלמי נדבה,
שואמר ואם זבח שלמים
קרבנו וגו', וסמך ידו
על ראש קרבנו, כיון
דבשלמי חובה לא כתיב
סמיכה לא יליפי הני
מחיי, ולפיכך שנו ביש
במשנתנו מביאין שלמים
ואין סומכין, דאי ביה
כיון דגמרי שלמי חגיגה
למזר, ולפיכך שנו
במשנתנו מביאין שלמים
וסומכין עליהן, בעולת
חובה לכ"ש לא היה צריך
לכתוב כמשפט הלאומד
הימנו סמיכה בעולת
חובה, אלא אפילו בלא
פסוק יליף עולה מעולה,
כמה דילפי שלמי חובה
משלמי נדבה. ורחיקין
ומאמר דב"ה זה ששינו
סמיכה בשלמי חובה
משלמי נדבה למזר אותה,
לדמא חובה מחובה
לשלמי חובה מעולת
חובה למזר, ועולת
חובה גופה ביניא קרא
מפורש שיש בה סמיכה,
ולפיכך אתא כמשפט
לומר מעולת חובה טעונה
סמיכה. ואמרין (ל) להם
דחית שלא למזר סמיכה
לשלמי חובה משלמי
נדבה, דאיכא למיפך מה
לשלמי נדבה שכן מצויין
בכל השנה כולה ולפיכך
טעונין, אבל שלמי חובה
שאין אלא בימים טובים
בלבד לא, עולת חובה
נמי איכא למיפך מה
בעולה שכן כליה, תאמר
לשלמי חובה שאין עולה
וחול למזבח אלא דם
וחלב בלבד. ופיקוקין
אלא [אתיא] מבינייא,
לכופר אתיא משתיין
מעולת חובה ושלמי
נדבה. ושלמי חובה לבי"ש
לא בעי סמיכה, והותיא
א"ר יוסי לא נתלקו
בי"ש ובי"ה על שלמי
חובה שטעונין כו'. ת"ר
מעשה בחלל שהביא
עולה לעזרה לטמון כו'.

מוסף רש"י

ועשה כמשפט. בעולת
חובה כתיב זיחיה ציוס
השמיני, והיא עולה חובה
התם דכתיב קח לך עגל בן
צקר לחטאת ואיל לעולה
תמימם, וכתיב סמיכה
ממס (מנחות צג: בכת"ב).
למזר על עולת חובה
שטעונה סמיכה. כגון
האי דלמלוואיס, ועולת
ר'איה כמו עולת חובה היא
(שם).

מוסף תוספות

א. דלעיל מינה (ויקרא
ט, טו) כתיב ויקרב
את קרבן העם. מ"פ.
ב. דהיינו עולת
המילואים שהיא ציבור
ושעה, ולפיכך לה מעולת
נדבה דפרשת ויקרא שהיא
קרבן יחיד ולדורות. מ"פ.
ג. משמיי מילואים
שהיא קרבן ציבור ולפי
שעה. ט.